

Гръцкия патрикъ се разгнѣвилъ за тия искания, та заповѣдалъ да хванатъ Неофита и Илариона и да ги закаратъ на заточение. Това заточение сломило Неофита, и той починалъ презъ 1848 г.

Ала българитѣ въ Цариградъ не спрѣли да искатъ вестникъ и църква. Тѣ настоявали за това предъ турцитѣ, като казвали, че ако не бждатъ задоволени, ще се изселятъ и Цариградъ ще остане безъ хлѣбари, млѣкари, градинари и работници.

Най-сетне турцитѣ се съгласили да позволятъ на българитѣ да пишатъ и издаватъ свой вестникъ.

И тъй, презъ 1848 г. българитѣ започнали да издаватъ народенъ вестникъ, нареченъ „Цариградски вестникъ“

Въ Цариградъ имало вече много образовани първенци българи: еснафи, търговци, писатели. Нѣкои знаели добре устно и писмено турски езикъ, гръцки езикъ, френски, нѣмски и английски.

Отъ всички най-много се издигналъ Стефанъ Богориди, родомъ отъ Котелъ. Той билъ много уменъ и ученъ българинъ, султанътъ му далъ титлата паша (князь) и го повикалъ при себе си за съветникъ. За голѣмци при турското правителство били назначени и други българи, какъвто е билъ учения българинъ Гавраилъ Кръстевичъ, Никола х. Минчовъ отъ Търново, д-ръ Чамаковъ отъ Пловдивъ, Христо Тъпчилещовъ отъ Каллоферъ и др.

Презъ 1849 г. Стефанъ Богориди и други българи първенци склонили гръцкия патрикъ да позволи да се построи една малка църква за българския народъ. Следъ като добили вестникъ и църква, българитѣ поискали да иматъ въ Цариградъ и владика българинъ. Тѣ измолими да се завърне